

Arrest

nr. 226 567 van 24 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van Mr. P. MAERTENS, die loco Mr. P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. M. DUBOIS, die loco Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 januari 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van haar Belgische halfbroer.

1.2. Op 11 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 16 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ MIRA op 16.09.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart dat ze ongeveer anderhalf jaar geleden naar België kwam omwille van gezinshereniging. Betrokkene verklaart niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat ze voor haar zieke moeder wil zorgen. Ze verklaart in België te willen blijven en dat ze hiervoor de nodige aanvragen heeft ingediend. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene verklaart geen duurzame relatie of kinderen in België te hebben. Ze verklaart een halfbroer en moeder in België te hebben. Dit geeft haar echter geen automatisch recht op verblijf.

Mevrouw verklaart nog maar anderhalf jaar in België te verblijven. Daarvoor leefde ze dus ook gescheiden van haar moeder en halfbroer. Ze kan steeds contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.07.2019 dat haar betekend werd op 16.07.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende op 29.01.2019 een aanvraag tot gezinshereniging in met haar halfbroer die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 11.07.2019 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 16.07.2019 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende op 13.08.2019 beroep in tegen deze beslissing. Dit beroep is niet schorsend. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Marokko zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze in het kader van een hangende procedure voor het RVV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die zij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

Na contact met de Stad Waregem blijkt dat mevrouw hierna geen nieuwe verblijfsaanvraag heeft opgestart. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene werd op 16.07.2019 door de Stad Waregem geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar

de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.07.2019 dat haar betekend werd op 16.07.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende op 29.01.2019 een aanvraag tot gezinshereniging in met haar halfbroer die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 11.07.2019 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 16.07.2019 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende op 13.08.2019 beroep in tegen deze beslissing. Dit beroep is niet schorsend. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Marokko zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze in het kader van een hangende procedure voor het RVV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die zij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

Na contact met de Stad Waregem blijkt dat mevrouw hierna geen nieuwe verblijfsaanvraag heeft opgestart. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene werd op 16.07.2019 door de Stad Waregem geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011.

Betrokkene verklaart dat ze ongeveer anderhalf jaar geleden naar België kwam omwille van gezinshereniging. Betrokkene verklaart niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat ze voor haar zieke moeder wil zorgen. Ze verklaart in België te willen blijven en dat ze hiervoor de nodige aanvragen heeft ingediend. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene verklaart geen duurzame relatie of kinderen in België te hebben. Ze verklaart een halfbroer en moeder in België te hebben. Dit geeft haar echter geen automatisch recht op verblijf.

Mevrouw verklaart nog maar anderhalf jaar in België te verblijven. Daarvoor leefde ze dus ook gescheiden van haar moeder en halfbroer. Ze kan steeds contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Ter terechtzitting wordt gewezen op de door de verwerende partij opgeworpen onbevoegdheid van de Raad betreffende de maatregel tot vrijheidsberoving. De advocaat van de verzoekende partij maakt hieromtrent geen opmerkingen.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar het feit dat de nietigverklaring of schorsing van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juli 2019 de nietigverklaring of schorsing van de *in casu* bestreden beslissing zou meebrengen, nu uit het arrest nr. 226 565 van 24 september 2019 van de Raad blijkt dat de vordering tot schorsing tegen voormelde beslissing van 11 juli 2019 wordt verworpen.

3.2.2. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 39/79 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

« 1.

La décision entreprise est la conséquence directe de la décision de refus de séjour adoptée par la partie adverse en date du 11.07.2019 ; en effet, elle n'a pu être adoptée que parce que, au préalable, la demande de séjour introduite par la requérante a fait l'objet d'un refus ; sa légalité découle dès lors directement de celle de la décision de refus de séjour précitée dont l'annulation ou la suspension ne pourra qu'entraîner l'annulation ou la suspension de l'ordre de quitter le territoire (celui directement attaché à cette décision et celui adopté ce 16.09.2019) ;

La requérante tient dès lors pour intégralement reproduit le moyen d'annulation unique développé dans sa requête du 13.08.2019 à l'encontre de la décision de refus de séjour du 11.07.2019 qui, s'il devait s'avérer sérieux, emporterait la suspension de cette décision, et donc de la décision d'ordre de quitter le territoire du 16.09.2019 ;

2.

Par ailleurs, la requérante développe un moyen supplémentaire pris de la violation

- des articles 62 et 39/79 de la loi du 15.12.1980

Première branche

La requérante soutient que la décision viole les dispositions précitées en ce que l'article 39/79 de la loi du 15.12.1980 prévoit qu'un effet suspensif de plein droit est attaché au recours introduit à l'encontre d'une décision de refus de séjour telle celle adoptée par la partie adverse le 11.07.2019, de sorte qu'aucune décision d'éloignement ne peut être adoptée ou à tout le moins exécutée durant l'examen de ce recours ;

Dans son recours introduit le 13.08.2019, elle développait cette position comme suit :

“ Artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Hieruit volgt dat het van rechtswege schorsend beroep dat openstaat tegen weigeringsbeslissingen inzake familieleden van een burger van de Unie (artikel 40bis), eveneens openstaat ten aanzien van de andere familieleden van een burger van de Unie (artikel 47/1).

Dit strookt met de verplichting die op lidstaten rust krachtens artikel 3.2 van de Richtlijn 2004/38 om de aanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie te “vergemakkelijken”.

Huidig beroep dient daarom van rechtswege schorsend te zijn.

Uw Raad laat daar geen twijfel over bestaan (arrest nr. 177.526 van 10.11.2016):

“Aldus blijkt dat artikel 39/79, § 1, van de Vreemdelingenwet voor bepaalde familieleden van derdelanders in een van rechtswege schorsend effect voorziet van het beroep tot nietigverklaring dat zij indienen tegen de beslissing waarbij hun verblijfsaanvraag wordt geweigerd (zie: artikel 39/79, § 1, tweede lid, 1° tot en met 3°, van de Vreemdelingenwet). Een restrictieve lezing, zoals de verwerende partij voorstaat, van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet in die zin dat enkel tegen de weigeringsbeslissingen inzake familieleden van de burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet (en dus niet tegen de beslissingen inzake de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet) een van rechtswege schorsend beroep open staat, is dan ook op het eerste gezicht moeilijk te verzoenen met de verplichting die volgt uit artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn om de aanvragen van personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

In de huidige stand van het geding en gelet op het bepaalde in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet lijkt het dan ook dat de verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet zo moet worden geïnterpreteerd dat ook tegen de beslissingen tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht van andere familieleden van een Unieburger, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, een van rechtswege schorsend beroep tot nietigverklaring open staat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

L'arrêt n°177.526 précité constitue une confirmation d'un précédent arrêt n° 130.817, rendu par une chambre à trois juges ;

Compte tenu du caractère suspensif du recours introduit à l'encontre de la décision de refus de séjour du 11.07.2019, la partie adverse ne pouvait adopter la décision entreprise

Deuxième branche

A tout le moins la décision n'est-elle pas adéquatement motivée en ce que la partie adverse justifie l'absence de délai laissé pour quitter le territoire par un risque de fuite dans le chef de la requérante ; à l'encontre de la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire pris le 11.07.2019, la requérante a introduit le recours ad hoc ; dans son recours, elle a fait mention de l'adresse à laquelle elle résidait, en compagnie du membre de famille rejoint ; c'est d'ailleurs à cette adresse qu'elle a été trouvée et privée de liberté par la police ;

Si elle n'a pas volontairement donné suite à l'ordre de quitter le territoire contenu dans la décision précitée du 11.07.2019, c'est qu'elle considère que le recours qu'elle a introduit devant Votre Conseil à l'encontre de cette décision est suspensif de plein droit de cette obligation de quitter le territoire ; elle a développé cette position de manière sérieuse dans son recours, lequel n'a pas encore fait l'objet d'un traitement ;

Dans ces circonstances, la seule référence faite dans la décision entreprise à l'absence de départ volontaire est insuffisante à fonder l'existence d'un prétendu risque de fuite et le caractère peu vraisemblable qu'il soit in fine donné suite à l'obligation de retour ;

La décision n'est pas valablement motivée sur ce point ; »

3.2.3. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet schendt daar deze bepaling een van rechtswege schorsende werking voorziet voor een beroep ingesteld tegen een beslissing tot weigering van verblijf zoals genomen ten aanzien van haar op 11 juli 2019, op die wijze dat een verwijderingsmaatregel niet mag genomen worden, minstens niet mag worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep. Zij wijst erop dat zij ook in haar beroep gewezen heeft op haar standpunt en dat het arrest nr. 177 526 van 10 november 2016 waarnaar zij in haar standpunt verwijst een bevestiging vormt van het arrest nr. 130 817 van de Raad, dat rekening houdend met de schorsende werking van het beroep tegen de beslissing van 11 juli 2019, de verwerende partij de bestreden beslissing niet kon nemen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gewezen op het feit dat de verzoekende partij een beslissing werd ter kennis gebracht op 16 juli 2019, naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging met haar halfbroer van 29 januari 2019 alsook op het feit dat de verzoekende partij op 13 augustus 2019 een beroep heeft ingesteld tegen deze beslissing en dat dit beroep niet schorsend is alsook dat het loutere feit dat de uitwijzing naar Marokko zou uitgevoerd worden de verzoekende partij niet verhindert haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze in het kader van haar hangende procedure bij de Raad.

Voorts wijst de Raad erop dat uit de gegevens zoals die voorliggen aan de Raad blijkt dat verzoekende partij zich heeft beroepen op artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, in het kader van de toepassing van artikel 40ter, §1 van de Vreemdelingenwet, om een verblijfsrecht in het Rijk te verkrijgen als ander familielid.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

Uit artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat het de bedoeling was van de Belgische wetgever om tegen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te voorzien in een automatisch schorsend beroep. De procedurele waarborgen waar de verzoekende partij op doelt zijn terug te vinden in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst ook naar deze bepaling. Echter dient vastgesteld te worden dat deze bepaling niet terug te vinden is onder de bepalingen van Hoofdstuk 1 waaraan artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet refereert.

De artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet werden ingevoegd in de Vreemdelingenwet via de wet van 19 maart 2014 (B.S. 5 mei 2014) en vormen de verdere omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Uit de voorbereidende werken dienaangaande blijkt dat het de bedoeling was van de wetgever de bepalingen van de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met de Burgerschapsrichtlijn. (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 3): *“Dit wetsontwerp wil de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in overeenstemming brengen met:*

(..)

2° de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG;”

Dienaangaande wordt verder in de voorbereidende werken gesteld als volgt:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de*

aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het gehaal van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners. Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.” (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 20-22).

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken erkent de Belgische wetgever dat conform de Burgerschapsrichtlijn de binnenkomst en het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie dienen te worden vergemakkelijkt. Daartoe werden de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet opgenomen. Ook uit de artikelsgewijze bespreking blijkt dat de doelstelling van de invoeging van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet er enkel in bestaat “onze wetgeving af te stemmen op het Europese recht” (Parl. St. Kamer 2013-2014, nr. 3239/003, 18). De Belgische wetgever wil zich aldus met de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet enkel conformeren aan hetgeen van hem Unierechtelijk verwacht wordt.

De Raad benadrukt dat uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) blijkt dat het Europees Hof erop wijst dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak Rahman er ook op gewezen dat: “52. Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie)

Uit de Burgerschapsrichtlijn kan aldus niet aangenomen worden dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden, maar enkel de bedoeling had hun binnenkomst en verblijf te “vergemakkelijken”.

De Belgische wetgever heeft er voorts bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 ook niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, dat valt onder “Hoofdstuk 5 De rechtspleging” van de Vreemdelingenwet en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie.

Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2;

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten”;

4° (opgeheven);

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° (opgeheven);

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.

§ 2.

De EU-vreemdeling zal bij een betwisting bedoeld in § 1, tweede lid, 7° en 8° desgevallend gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde om zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer

zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied.

Deze bepaling is eveneens van toepassing voor de Raad van State, optredend als cassatierechter tegen een uitspraak van de Raad.

§ 3.

Dit artikel is niet van toepassing wanneer de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde beslissingen steunen op dwingende redenen van nationale veiligheid..”

Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet is op duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Bij koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd ook de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd: *“Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet”*.

Toen voormeld koninklijk besluit werd gewijzigd heeft de Belgische wetgever geen enkel initiatief genomen om zich te verzetten tegen de inhoud van dit koninklijk besluit, zodat op heden niet meer kan gesteld worden dat het de wil was van de wetgever om alsnog een automatisch schorsende werking toe te kennen aan een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de weigering van verblijf aan een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Het voorlopige standpunt zoals ontwikkeld in het arrest nr. 130 817 van 3 oktober 2014 kan dan ook niet langer worden gehandhaafd. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan arresten.

Bijgevolg kan noch uit de Burgerschapsrichtlijn, noch uit de desbetreffende bepalingen in de Vreemdelingenwet, noch uit voormeld koninklijk besluit blijken dat de “andere” familieleden, louter omdat de Belgische wetgever ervoor geopteerd heeft hen eenzelfde verblijfsrecht toe te kennen als familieleden van een burger van de Unie wanneer zij blijken te voldoen aan het recht op binnenkomst en verblijf als andere familieleden van de burger van de Unie, daarom ook dezelfde procedurele waarborgen genieten of moeten genieten als deze die gelden voor de familieleden van de burger van de Unie, wanneer hun aanvraag wordt afgewezen op grond van de vaststelling dat zij niet voldoen aan de vereisten om als ander familielid verblijfsrecht te verkrijgen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier en de stukken gevoegd in de zaak met rolnummer 236 212, ook de handelingen van de verwerende partij niet hebben laten uitschijnen dat het beroep tot nietigverklaring tegen de bijlage 20 schorsend is daar enerzijds aan de verzoekende partij geen bijlage 35 werd afgeleverd, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier, waar dat wel het geval is bij een van rechtswege schorsend beroep in de zin van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet en anderzijds in de akte van kennisgeving ook uitdrukkelijk melding werd gemaakt van het niet-schorsend karakter van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad en dit als volgt: *“Ik heb haar ervan op de hoogte gebracht dat, indien zij dit bevel niet opvolgt, zij gevaar loopt naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel”* en *“Overeenkomstig artikel 39/79 van de genoemde wet van 15 december 1980 schorst de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel. Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet”*.

De verzoekende partij kan dan op het eerste zicht ook niet gevolgd worden waar zij meent dat de bestreden beslissing artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet schendt daar deze bepaling een van rechtswege schorsende werking voorziet voor een beroep ingesteld tegen een beslissing tot weigering van verblijf zoals genomen ten aanzien van haar op 11 juli 2019, op die wijze dat een verwijderingsmaatregel niet mag genomen worden, minstens niet mag worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht een schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

3.2.4. De verzoekende partij meent voorts dat minstens de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is betreffende de afwezigheid van termijn omwille van een risico op onderduiken in haar hoofde, dat zij tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten een beroep heeft ingediend, dat zij in haar beroep melding maakt van haar adres waarop zij kan aangetroffen worden, in het gezelschap van het familielid dat zij vervoegt, dat het bovendien op dit adres is dat de politie haar aangetroffen heeft en van haar vrijheid beroofd. Zij vervolgt dat indien zij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de beslissing van 11 juli 2019, dit is omdat zij van mening was dat het beroep dat zij instelde voor de Raad tegen deze beslissing van rechtswege schorsend is, dat zij dit ook heeft aangevoerd in haar beroep wat nog geen voorwerp heeft uitgemaakt van behandeling. Zij meent dat in deze omstandigheden de enkele verwijzing naar de afwezigheid van vrijwillig vertrek onvoldoende is om het bestaan van een risico op onderduiken en het feit dat het weinig waarschijnlijk is dat zij gevolg heeft aan de verplichting terug te keren, te onderbouwen.

Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is gebaseerd op artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveert de afwezigheid van een termijn voor een vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, daar er een risico op onderduiken bestaat.

Artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(...).”*

Voorts heeft de gemachtigde van de staatssecretaris verduidelijkt waarom zij meent dat er een risico op onderduiken is, waarbij zij verwijst naar het feit dat de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juli 2019 dat haar betekend werd op 16 juli 2019, dat het dan ook weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Hierbij wordt nog toegelicht dat het beroep ingesteld tegen de beslissing van 11 juli 2019 naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging niet schorsend is, dat ook niet blijkt dat de verzoekende partij een nieuwe verblijfsaanvraag heeft opgestart en dat de verzoekende partij op 16 juli 2019 door de stad Waregem geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan op welke wijze het feit dat zij op het ogenblik dat de *in casu* bestreden beslissing werd betekend en zij van haar vrijheid werd beroofd nog op het adres kon worden aangetroffen dat zij opgegeven heeft in haar beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, afbreuk doet aan voormelde vaststellingen. Het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek kan immers omwille van het bestaan van een ‘risico’ op onderduiken, waarbij aldus het effectief ondergedoken zijn niet vereist is. Zij toont niet aan waarom de verwerende op grond van het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het vorig bevel, terwijl haar ingediende beroep hiertegen niet schorsend was en zij geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, niet kon vaststellen dat het weinig waarschijnlijk is dat de verzoekende partij vrijwillig gevolg zal geven aan de *in casu* bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij betoogt dat indien zij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de beslissing van 11 juli 2019, dit is omdat zij van mening was dat het beroep dat zij instelde voor de Raad tegen deze beslissing van rechtswege schorsend is, dat zij dit ook heeft aangevoerd in haar beroep wat nog geen voorwerp heeft uitgemaakt van behandeling, wijst de Raad naar wat reeds werd uiteengezet onder punt 3.2.3. Het loutere feit dat de verzoekende partij in haar beroep haar standpunt dat het beroep van rechtswege schorsend dient te zijn heeft uiteengezet, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat zij van mening kon zijn dat het beroep dat zij instelde voor de Raad tegen de beslissing van 11 juli 2019 van rechtswege schorsend is, gelet op de uitdrukkelijke melding in de akte van kennisgeving van het niet-schorsend karakter van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad en dit als volgt: *“Ik heb haar ervan op de hoogte gebracht dat, indien zij dit bevel niet opvolgt, zij gevaar loopt naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de*

maatregel” en “Overeenkomstig artikel 39/79 van de genoemde wet van 15 december 1980 schorst de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel. Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet”.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk dat in deze omstandigheden de enkele verwijzing naar de afwezigheid van vrijwillig vertrek onvoldoende is om het bestaan van een risico op onderduiken en het feit dat het weinig waarschijnlijk is dat zij gevolg heeft aan de verplichting terug te keren, te onderbouwen.

Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is betreffende de afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek omwille van een risico op onderduiken in haar hoofde.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.2.5. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

N. VERMANDER